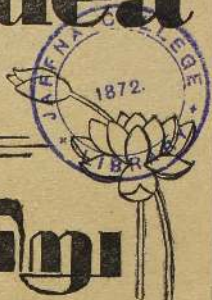

THE young idea

இளஞாயிறு

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X.

Friday, 13th June, 1947.

No. 10

EDITORIAL COMMENTS:

SPORTS SECTION

IN DEFENCE OF ARTS

GOPAL'S DREAM

THE POET'S CORNER:

THE DAY

NIGHT BIRDS

SCIENCE SECTION

பத்திராதிபர் பேனா முனை

இழிவு செய்தவர் யார்

சமத வேண்டுகோள்

இவர் யார்

By S. R. Tambyah

By Appu

By M. I. Navaratnarajah

By Meely

By ச. சண்முகவடிவேல்

By கி. செ.

,, சோமு

Page

1

2

3

5

6

6

7

10

11

15

16

A. DEVA RAJAH,
English Editor.

S. SELVARATNAM, .
Tamil Editor.

The young idea

A STUDENT PAPER OF JAFFNA COLLEGE

FOR PRIVATE & INTERNAL CIRCULATION ONLY

Vol. X

Friday, June 13th, 1947.

No. 10

Editorial Comments

The Music Academy

We ought to be thankful to Mr. B. K. Somasundram for having started the Music Academy at Jaffna College.

The dry and arid land of Jaffna is a trying and monotonous place to live in. The common man has to sweat and toil on his unwilling land before he could extract some benefit out of it. His life is a gloomy and morose one. Music is a thing that if made popular in Jaffna, will add some colour to the life of our people. Our people must be made more and more music minded and in this Mr. Somasundram has given the lead.

To make this Music Academy a success, as somebody pointed out, the teachers ought to realise their responsibility and must be punctual. In this respect they have not been up to our expectations—perhaps last term they were only settling down to work. But we hope that everything will go smoothly this term.

One observation we would like to make regarding the music recital held recently and that is the introduction of the "comic" scene (we hope to be pardoned for this reference). It was the squarest of square pegs in the roundest of round holes.

One wonders what the reaction on the audience was.

An Appeal

Much money has been spent on white-washing and varnishing the the College buildings. The school looks a brighter and a happier place now and it is up to us to keep it clean.

The walls are dirtied mostly because students are at times careless and thoughtless. If we are more careful about these small particulars we will be helping the College to save sums of money, which could be utilized for a better and a nobler purpose. A little thought and consideration on our part will be enough to remedy these things.

The "Young Idea".

After a long time we are trying to make this paper a fortnightly one. But students are not responding to our call as they ought to do. If the "Y. I." fails to appear fortnightly do not blame the Editor and his colleagues for the fault is not with them. We would like to remind the ladies particularly that the columns of this paper are open to them also. We are intending to start a women's section and it is up to them to see that this section appears in the next issue of the "Y. I."

Sports Section

—BY SPORTS EDITOR

It is really very heartening to see cricket being continued this term too. Cricket is a difficult game and unless one keeps in constant touch with it one cannot improve. I am glad that we had a satisfactory cricket season last term though it was unfinished. We played six matches in all. As our team was not fully represented we lost the first match we played against Jaffna Sports Club. We won the Jaffna Rangers' comfortably by six wickets. Apart from these two, we played four inter collegiate matches. We won two of these, by innings victories, after topping the two hundred mark in batting. We drew the other when victory was near to us, for rain came at the critical moment; we lost the fourth perhaps due to the over confidence of the players.

We met St. Patrick's on our grounds and we went in to bat first. After about fifty runs lead in the first innings we lost the match. It was due to the care-free batting displayed by our College team in the second innings. The match ended in a thrilling finish, and St. Patrick's by their splendid fielding earned the admiration of the crowd, their skipper Sylvester especially doing magnificent work from behind the stumps. It is he more than anyone else who deserves the compliments. We congratulate him on his splendid play. In this match Arul scored seventy five without giving any chances. His stylish batting was the Chief feature of the day. Singhee again proved to be the best bowler for the match.

Rain spoilt the match against Jaffna Central College. Just as we were thinking of finishing the match early, rain shattered our hopes and we had to be content with a draw. This match is remembered for many reasons by those who witnessed it. Singhee took ten wickets in this match and was chiefly responsible for the Central's collapse. Hool from Central College played solid cricket for twenty six runs out of their total of sixty. Makil showed, how well he could dive to hold the ball, while Ramachandran, lost in the admiration of a shot, failed to hold the catch. Lewis was the centre of attraction in the field, probably because of his smart fielding. Arul was seriously advised by the spectators to give up bowling and concentrate on his batting. Seba ran so fast while chasing the ball, that the people admitted that he was easily the best spinter they had seen.

It was really a successful season. Theva played sound cricket while scoring half a century against Union College. Amarasooriya scored eighty by powerful driving. Arul scored seventy-four against Hartley College apart from scoring seventy-five against St. Patrick's. Theva took five of Hartley College wickets for three runs. Singhee scored eighty-three against Hartley College. He has proved to be the best all-rounder at College. Incidentally Singhee has taken more than twenty-five wickets and Arul more than two-hundred runs in five innings. Our hats off to them.

In Defence of Arts

We are all familiar with the popular slogan that this is a scientific age, but we are not so well aware that in a profound sense, it is no less a historically minded age. The present situation reveals that the scientist plays a prominent part in the affairs of the world, and most of us regard a profound knowledge of science as the one and only form of culture. This assumption makes the schools and colleges flux, with young scientists who even scorn at the small minority who study arts. Even in life the scientists seem quite well off, in the sense, well paid. The way of the world seems the way of science and the taste and trend of the present mass lie only in scientific knowledge.

Well then, living in such a situation the natural and inevitable questions that could possibly arise are: is humanity, or rather the individual happy in this scientific age? Where has scientific progress and culture led us to, and finally has it given us something to work for, some absolute values to aim at? The answer is simple. It has led us into a bloody global conflagration, the price of which has been paid by the youth of our age. The scientist has led them to face the angry 'rat tat tat' of the Bren or the boom of a cannon, and dropped them from the skies or drowned them in the high seas. Within the last quarter of a century we had two wars, the result of which was the invention of ways and means to mass slaughter humanity. And this has culminated in the Atomic Age, which dawned with the death of the thousands of innocent men women and children. If this new energy—atomic energy is not harnessed for the welfare of humanity—well we, can be quite certain it would ultimately demolish the whole lot of us and this would be the final result of all scientific knowledge and scientific progress. Judging from the present we can see the horrible future. Today the world has become

more horrible fearful and more shameful than yesterday:—then what of the future?

We are living in fear of the future, it looms in our minds as a big question mark. Yet some of us hope that the future would be better. And in that we sacrifice our only tangible possession the "present". To a sensitive and sensible mind this world is more detestable than ever and he condemns the contemporary society. He questions the very foundations of civilization and wonders whether we have progressed at all. Even to the ordinary man the consciousness of society with its problems horrid and profound is precipitated into the foremost of his mind. We need only to examine the works produced by the sensitive minds of our age—they all have a common theme of futility and frustration. A poet says the present generation to be

"A doomed generation
seized between two wars
whose boyhood language
was hunger and loss".

Well then if this is the present situation where lies our hope for the future. If human life is to continue in peace and happiness and the future be reformed and above all contemporary society refined, then we will have to "re-educate the masses. For a historical sense is the only source of rational foresight towards an understanding of the current conditions both intellectual and political, economic and religion. A scientific outlook cannot give us an insight into the human life. A profound knowledge of history is a provision against the future. It is in the arts that we find the most unexpected and therefore the most suggestive expression of the changing world. The masses should acquaint themselves with history, because the work of the historian like the work of the novelist or the poet is to render life to its proper terms,

The Wellsian brain has predicated the present situation and has warned us against interplanetary warfare. As things are at present, we can pretty well expect the Wellsian prediction in our time.

"The fault dear Brutus is not
in our stars
but in ourselves, that we
are underlings."

The fault with us and the cause of this age of despair and misery is in that, that instead of developing our aesthetic sense we have developed our scientific knowledge and this has killed our real self. We are supposed to be something and hence we desert our real selves and live a false life. This is why modern writers condemn contemporary society. Therefore the immediate need of our future the solution for all the present problems lies in the complete revolution of self. To achieve this a knowledge of history is essential and a knowledge of literature is valuable.

History hitherto has been episodal in character, regarded as a mere assemblage of facts. But the 19th century saw a profound intellectual revolution, the older ideas and conceptions were shattered and modern history came to be written with the question "how things have come to be." Thus it becomes a critical survey of the past as well as the present. If history could help us to understand the confronting problems of today then it would help us to build our future too. Therefore the only hope of the future would be in the re-education of the masses.

In a democratic age, where every citizen can help in the betterment of social and political conditions, on acquaintance of not only literature but all other forms of art is essential. For "if we are to meet with intelligent foresight, such discoveries

as atom-smashing and radar, we need to modify our common sense and view the world in several ways". No more can we be satisfied with knowing everything of something, on the contrary we must know something of everything. To be a mere specialist is so longer enough, neither creditable. This would mean, when we re-educate ourselves we will come to know many things and this would bring about an intimate relationship between all the main departments of knowledge. Our modern utilitarian civilization has not given us a chance to know everything that is connected with life. Instead it has bound us, and confined most of us to factories and laboratories. All of us are struggling and will remain so from birth to death for our mere survival, with no chance to experience and understand the good of life because there is scarcely any spare time left for us to develop our aesthetic senses. Man must understand and enjoy life, how he would utilise the fruits of his intelligence before he could discover nature's resources. If not scientific inventions will be as dangerous as a loaded gun in the hands of a child. The problem of the future then is the problem of re-educating the hominids and in that we cannot forget or afford to neglect the development of aesthetic intuitions. Scientific knowledge and education alone has left us bewildered and gasping for breath, at the same time added to the tempo of social changes—our only revival, our only hope of the future, lies in arts, not in the atom-bomb but in our poetry, painting, novel and history for these alone could give us absolute and real values of life. For these alone could deepen our knowledge and broaden our vision to understand the present and remedy the future.

SEEBERATNAM R. TANBIAH,

GOPAL'S DREAM

By "APPU"

The day was very warm. Sahara was dry and deserted. The sandy sea reflected the rays of the sun which all the more made the heat unbearable. Gopal watched from his tent the wavy mirage floating in the distance. This sight made him recollect the past.

He remembered those days when he thought of war as a glorious thing. He used to admire the soldiers with neat khaki uniforms and glistening bayonets march faultlessly to the beat of drums. At school too his teachers had told him that the highest distinction that a man could get for bravery was the Victoria Cross and that it could only be achieved by proving one's valour in war. He determined that some how or other he would one day win this much coveted Cross. The second World War gave him the opportunity. Without the knowledge of his parents he enlisted himself in the army and had now come to Africa to fight the Germans. Having heard his companions speak of the sufferings and horrors which they had undergone he was no longer under the impression that war was something glorious. To his utter dismay he now discovered that his ideas were as false as the mirage that was floating in the distance. Gopal gave a loud sigh of disappointment which drew the attention of his friend Rama. "Are you thinking of the tough time that we are going to have tonight with the Germans?" asked Ram. Gopal was buried in thought. He did not reply.

Night came and preparations were made to attack the enemy. As the Zero hour came Gopal sat in his tent gulping down glasses of beer one after the other. The signal was given. Gopal with his men speeded along towards the target. A fierce battle ensued and little by little Gopal's battalion began to retreat but Gopal stuck on and fought. His conscience blinded with beer he made

a mad rush into the enemy line, leaped on to an enemy armoured car and with the first shot killed the driver. Numerous shots were exchanged until Gopal exhausted all his ammunition. He at once felt his back and took out the sacred dagger which was presented to him by the priest at home. "I will draw blood if I unsheath this dagger"—this was the solemn promise that he made before his household deity. He kept to his words. Jumping into the car he plunged the blade into the hearts of one of the Germans. "Sir, no kill me I beg. I have my old parents and my wife sickly," pleaded the remaining German. Even these pathetic words field to move Gopal. He killed him too and escaped. On his way back he felt a severe pain in his stomach and found that his dress was soaked in blood. As he approached the tent his strength failed and he fainted.

When he woke the next morning he found himself in an army hospital miles away from his camp. The sister told him that he had undergone an major operations. Gradually he recovered but it took two full months before he was discharged from the hospital.

On the day Gopal returned to his camp all his companions congratulated him. "You have won the Victoria Cross" they shouted. Gopal stood petrified. At the moment he was happy for his life long dream had come to pass.

That night he could not sleep. The ghost of that dead German was before his eyes. He remembered those pathetic words and felt as if the ghost was repeating them. Then he thought of his parents and of his shameful act. He determined that he'll never live to tell his parents the cowardly way in which he had won the Victoria Cross. Out of desperation and remorse he plunged his dagger into his heart, never more to see the light of day again.

*Poet's Corner***The Day**

1. The day, the day, the charming day,
The birds do sing and fly,
The day, the day, the happy day,
The baby birds do cry.
2. The day, the day, the sweetest day
The lovely flowers bloom.
The day, the day, the cheery day,
The light destroys the gloom,
3. The day, the day, the sunny day.
The lovely sun does shine.
The day, the day, the evening day,
The stars begin to shine.
4. The day, the day, the dying day.
The yellow moon does rise.
The day, the day, the darkening day,
The owl wakes and cries.

M. I. NAVARATNARAJA,
I Form A,

Night Birds

Boarding house was fast asleep,
And our historian too was drowned
in the drowsy deep :
Living in the wonderland of dreams
At times he heard the French
Revolutionary screams

" Whee " I came below the softest
whistle
The three night birds slipped out
without a hustle,
And met their leader who did the
call,
From below the bridge and beside
the wall,

Along the tarry road they went,
And to spy one ahead was sent.
" Clear ", came the cry to show that
all was right,
These hungry birds scaled the wall
without a bit of fright.

A fatted R. I. R. they stole and ate,
They relished but alas! a poor
hen lost her mate,
North, east, south and west they
looked
And with contented stomachs to
the boarding house they hooked

The day dawned and school began
Seeing the master come to the
desks the boys ran
He pressed for details about the nights
" history "
But alas! to this day it remains
mystery,

By "MERLY"

ENGAGEMENT

We extend our heartiest con-
gratulations to the newiy
engaged couple

MR. S. V. BALASINGAM

AND

MISS J. ARULAMBALAM

(Old Girl)

LETTER TO THE EDITOR

THE EDITOR,
"Young Idea",

Sir,

I beg of you to place this letter of appeal, to the student body of the College, through the generous columns of this paper.

We who are in school at present have enjoyed the fruits of the labours of the previous generation. It has now fallen on our shoulders to labour for the benefit of the next generation. Do we not possess that love that is due to our College? Then why not give our little contributions to help, to put up our new

buildings for the degree classes? What we contribute may be insignificant but let our little drops add to the mighty ocean.

But to whom are we to give our contributions? Can not one Senior Boy or Girl of the College take the responsibility? Let one or two competent students volunteer to do this service to our "Alma Mater". If the School Council was established this would have been an easier task, nevertheless, we hope a few will come forward to this call.

Yours etc.,
"ZORRO."

Science Section

The First Motor Car

On a bright sunny morning in 1770, some peasants working in the fields along a road were startled by an extraordinary hissing and rumbling-sound in the distance and throwing their tools aside they ran to the road.

To their astonishment, they saw approaching along the road, a three wheeled chair in which sat a man busy performing some sort of acrobatic feats with levers and manipulating this device with the help of a steering arrangement attached to his front wheel.

After advancing a few yards the ghostly contraption came to a sudden halt, still furiously hissing and emitting clouds of steam. Gathering round

the owner of this vehicle, the bewildered peasants watched this "wizard" make certain adjustments before he climbed back into his extraordinary seat. With a series of explosive convulsions this machine jolted into motion, scattering the terrified audience like a flock of pigeons and progressed another few yards before having to receive further adjustments.

The peasants were unaware of the fact that they were witnessing a historic event—the first journey of the world's first motorist! The driver was a Frenchman Nicholas Augnot in his three wheeled "road-wagon"—the father of all motor cars.

—By "MOTORIST".

Into the Arms of !

It was the last but one day for the term to close for the December holidays. I had an Algebra test the next day. It was about seven in the evening when I came into my

study having resolved to do my best in the last paper—the paper that I hated most. I tried to recollect the professor's mysterious words scribbled about on the black board. I recollect.

ed a few but they were now hieroglyphics to me. The more I pondered over my work the more my wonder grew. In a fit of frenzy I dashed the d—d book against the floor. I got out of my room, slammed the door and emerged on to the road.

Ha! What a difference it made to be away from the cursed Algebra. A light and gentle breeze was blowing. I felt cool and nice. The beautiful moon was sailing gracefully in the silvery sea. I strolled on till I came upon the familiar culvert some distance away from the school. I sat on the culvert and relished the beautiful scenery. The tank was brimming with water. The carpet of green was nodding me welcome. I saw intermittent flashes of lightning far away in the Eastern horizon. I looked towards my school. The library was flood lit with electric lights. Other lights were visible, flickering through the leaves of trees. I looked at the moon. How beautiful and lovely it was! It was, I thought, one of the most beautiful gifts of nature to man. Nothing can ever excel its sparkling brilliance. The blue sky was studded with milk white patches of clouds. The place

was deserted and there was no sound anywhere except for an occasional croaking of a frog. The gentle wind was playing softly on my hair and it lulled me into thought. I said to myself that nature was always kind to man and some of us even looked upon it as our home. I wished I had Wordsworth with me, that day, to enjoy the homely beauties of nature.

I was drowned in such deep thoughts for some time when I suddenly realised that I was in the dark. Thick black rain clouds had obscured the lovely moon from view. More clouds were gathering overhead. Lightning flashed and thunder clapped. I knew there was going to be a heavy downpour of rain in a few minutes. I dismissed all my sweet thoughts and hastily walked home. I feared that I would be caught in the rain and I started into a run. But no, the rain came faster than I ran and a few seconds later I was shivering fully drenched in the rain. I went home walking consoling myself that this too was a beauty of nature. The arms of Mother Nature are always kind and consoling even when she seems unkind.

S. V. P.

How to Collect Stamps

By "PILOT"

(Continued from our last issue)

Commencing a Collection.

There are generally four methods of procuring stamps and thus starting a collection — by exchanging stamps, by buying packets of stamps, by buying sets or series of stamps and by purchasing a selection of stamps from approval sheets or books.

Exchange.

Exchanging stamps is the cheapest way of collecting stamps, in fact, it costs you nothing. You can get used stamps of any country if you have a pen friend in that country. You can exchange your duplicates and local stamps with him. To those

of you who do not know addresses of foreign children, I would recommend you to read the last page of the Magazine "Treasure Chest". One who collects stamps nearly by exchanging is the one who enjoys the hobby most.

Packets.

Most packets contains one hundred or more used stamps of the world. The beginner should see that the stamps in the first packet he buys are described as "all different" otherwise he may get a number of the same stamps which will not help him very much in the early stages

Sets and Series:—

The main difference between buying packets of stamps and buying sets is that a packet of 50 stamps may contain just 2 or three stamps of one issue, leaving the collector to complete the other values whenever he could. Thus gaps occur between the stamps which do not look nice. Collecting by the purchase of full sets or series does away with the gap difficulty.

Approval Sheets or Books:—

These offer stamps at individual prices, i. e. a price is marked for each stamp in the sheets or books and the buyer can choose whichever stamps he wants.

Condition of the Stamps:—

A collector must be particular about the condition of his stamps. He must see that his album contains "no torn, dirty or ragged looking specimens." Do not collect any stamps which have been used for other than postal purposes—such as those having been cancelled by an ink-written date or usually by the oval rubber stamp. They have no value and should not be regarded fit to be members of your album. The back of the stamp should be as clean as the front and if there are any old mounts sticking to it, they should be carefully removed. This is best done by soaking a clean blotting in warm water and placing the stamp on it, face upwards until such time as the adherent matter comes away.

Mounting Instructions :

Fold about one quarter of the mount, make it slightly damp and, affix it to the top of the stamp,

a little below the perforations. Then, holding the stamp with the tweezers moisten the other portion of the mount to the same extent and affix it in the album. The album should always be kept in an upright position when not in use. If the stamps are not in constant use, they should be inspected at least once a month.

Need and use of a Stamp Catalogue :

"Attempting to collect stamps without one of the well-known catalogues may be likened to trying to steer a ship on a long voyage without a compass". A catalogue is a guide to a stamp collector and helps to solve many problems. It enables him to place his stamps in the right order; it tells him what values go to make up a complete issue and the prices give some information of the scarcity of individual stamps. It also gives information as to perforations, watermarks, papers, etc., and plenty of illustrations together with a short description of each stamp. "As a means of identifying stamps which are difficult to recognise, the catalogue is a book without a rival".

Where to Buy :

Stamps, stamp catalogues, albums and magazines can be reliably bought from L. S. P. Amararatne, 39 Obatham Street, Colombo and K. D. Gooneratne, P. O. Box 2, Nugegoda. The finest English made peelable and transparent stamp hinges can be brought from Messers Cargills & Co. Ltd., Colombo. A packet of 500 stamp hinges costs only 60 cents and the postage and packing charges are 12 cents.

இளஞ்ஞாமிநு

மலர் 10.

சிய ஸ்ரீ லக்ஷ்மி ரீ 10 உ வெள்ளிக்கிழமை

பத்திராதிபர் பேரு முனை

ஆசிரிய பதவி மாற்றம்:

சென்ற ஒரு வருஷகாலமாக இளஞ்ஞாயிற்றின் பத்திராதிபராகக் கடமை வாய்ந்த திருவாளர் A. சதாசிவம் அவர்கள் கல்லூரியின்மீதும் கிளக்கிட்டனர். தமக்குமுன் இப்பதவியி் லிருந்தவர் களைப் போலவே அவரும் தன்னுடைய பணியை இளஞ்ஞாயிற்றுக்குத் தொடர்ந்து வந்த யுள்ளார். அவர் பதவி வகித்து வந்த சொற்பகால எல்லைக்குள் இளஞ்ஞாயிற்று உன்னத நிலையை உடைந்திருந்தது. அக்கிய பாவனையில் மேலாகக் கொண்டு அதன் பயனாகத் தம் தாய்ப் பாவனையை மறந்திருந்த எம் கல்லூரி மாணவருக்கு அவர் இளஞ்ஞாயிற்றின் மூலம் ஒரு புது உணர்ச்சியையும் உற்சாகத்தையும் ஊட்டியுள்ளார். பத்திராதிபராக விரும்பத்தக்க மல்லாமல், அவர் பத்திரிகைக்குப் போதிய கட்டுரைகள் கிடைக்காத சமயத்தில் 'மாமா' என்ற புனைப் பெயருடன் பல வாசகங்களை எழுதியுள்ளார். காலத்திற்கேற்ற விஷயம், விஷயத்திற்கேற்ற உணர்ச்சி; உணர்ச்சிக்குக் கேற்ற நடவடிக்கைக்கேற்ற தெளிவு; தெளிவுக்குக் கேற்ற திண்மையுடன் அவர் தம் கட்டுரைகளை வரைந்துள்ளார். கட்டுரைகள் வகைவகையில் மட்டுமல்ல, கவிதன் புனைவதிலும் அவர் தேர்ந்தி பெற்றவர். 'சேன கமலம் அல்லது சிறிதன்பக் காதல்' என்னும் அவரது இனிய கவி எல்லாம் மனத்தைப் கொள்ளை கொண்டுருக்கு மென்பது எங்கள் பூரண நம்பிக்கை. திருவாளர் A. சதாசிவம் அவர்கள் எங்கள் கல்லூரியில் இன்னும் சிலகாலம் தங்கி விருப்பவானால் எம் கல்லூரியில் தமிழ் மொழி முற்றாகச் செறித் தேங்கு மென்பதற் கையிடுங்கே. ஆனால் உயரப் பங்குமே கொள்ளுடன் இவர் எம்மை விட்டுப் பிரிந்திருக்கின்றா னானால்,

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியும் இளஞ்ஞாயிற்றுக் குழந்தையும் இவர் ஆழ்ந்த மனதில் என்றும் மல்காத காட்சியைப் கொடுத்தக் கொண்டே யிருக்குமென எண்ணுகின்றோம். தமது வேக்கங்களை அவர் சித்திபெறச் செய்து முடிக்க எல்லாம் வல்ல ஆற்றைவளை வேண்டுகின்றோம்.

ஒரு வேண்டுகோள்

திருவாளர் A. சதாசிவம் அவர்கள் கிட்டிச் செல்லும் இப் பதவியை யாம் திருப்பிக்ரமாக வகிப்பதற்கு மாணவ மாணவிகளின் உதவி வேண்டற்பாலது. நமது கல்லூரியில் தமிழ் கற்கும் மாணவர்கள் எத்தனையோ பேரிருந்தும் குறிக்கப்பட்ட ஒரு சிலரைவிட ஏனையார் இளஞ்ஞாயிற்றிற்குக் கட்டுரைகள் வரை யாம லிருப்பது வருந்தத் தக்கதே. இதனால் பத்திரிகை பிரசுரிப்பதில் காலதாமதம் ஏற்படுகின்றது. இளஞ்ஞாயிற்றை வாசித்தாத் திருப்பி யடைவதுடன் நின்று விடாமல், பாவனையும் கட்டுரைகளையும் சிறு கதைகளையும் எழுதி உதவுப்படி வேண்டிக் கொள்கின்றோம்.

பலவகையாலும் சம உரிமை வேண்டுமென மேடைகளில் ஏறித் கிளர்ச்சி செய்யும் எம் மாணவிகள் இளஞ்ஞாயிற்றுக்குக் கட்டுரைகள் வரைவதில் மட்டுமே சம உரிமை கோராத நிற்பது ஆச்சரியத்திற்கிடமாக விரும்புகின்றது. பத்திராதிபர் உறுப்பில் (Editorial Board) உள்ள மாணவிகளை விட மற்றவர்கள் கட்டுரைகள் தருவதேயில்லை. இதற்குக் காரணம் இவர்கள் பத்திரிகைமேற் கொண்ட வெறுப்போ, அன்றி தாய் மொழியில் கொண்ட வெறுப்போ காரணமேயாம். இதைப்பற்றி இவர்களில் யாராவது ஒருவர் ஒரு கட்டுரைமூலம் எமக்குத் தெரி யப்பாரவனை எதிர்பார்க்கின்றோம்.

தமிழ் அபிவிருத்திச் சங்கம்

யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் பல மாணவ சங்கங்கள் ஆல்போற்றழைத்து அறுகுபோல் வேரூன்றி வருகின்றன. ஆனால் அபிவிருத்தியுடைய நந்தமிழாகிய செந்தமிழை விரும்பி செய்வதற்கு ஓர் இயக்கமில்லாமல் விருந்து வருவது ஒரு பெருங்குறைபாடுகொண்டிருந்தது. தமிழ் அபிவிருத்திச் சங்கமொன்று இல்லாததால் எம் மாணவருட்பெரும்பாலோர் தமிழில் நன்றாகப் பேசுவோ எழுதவோ முடியாதிருக்கின்றனர்.

ஆகையால் எமது கல்லூரியில் இப்பேர்ப்பட்ட சங்கமொன்றைத் தொடக்கி அதை ஆதரித்து வருவது எம் மாணவர்களின் கடமையாகும். இக்காரியம் நடத்தேற்றவதற்கு மாணவர்களுடைய உதவி வேண்டிப் பாலது. ஆதலால் மாணவ மாணவிகள் முன்வந்த கூடிய சீக்கிரத்தில் தமிழ்

அபிவிருத்திச் சங்கமொன்றை நிறுவுவார்களென்று எதிர் பார்க்கின்றோம்.

செய்தித்திரட்டு

1946 ம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதம் நடைபெற்ற SSC. பரீட்சை முடிவுகள் சென்ற கிடுகலை காட்களுக்குள் வெளியாயின. முத்திய வருஷங்களிலும் பார்க்க இம்முறை சித்தியடைந்தவர்களின் எண்ணம் மிகவும் குறைவாகக் காணப்படுகின்றது. இத்தான் இலவசக் கல்வித் திட்டத்தால் ஹண்டரிக்ஸ் எண்மை போலும் எமது கல்லூரி ஆசிரியரும் ஒருவரான திருவாளர் S.V. பாலசுங்கம் அவர்கள்கட்கும், எம் கல்லூரியில் சில மாதங்களுக்கு முன்னராக 'இண்டர்' வகுப்பின வாசித்தவர்த் செல்வி ஜெயமலர் அருளம்பலத்திற்கும் சென்ற கிடுகலை காட்களுக்குள் விவாகப்பெருந்தம் (Engagement) நடத்தேறினார். இவருக்கும் ஒரு குழந்தை ஆவதுடன் வேர்க்கின்றோம்.

இழிவு செய்தவர் யார்

ச. சண்முகவடிவேல்.

"பாழிந்த மொழிகளிலே தமிழ் மொழி போல் இனிதாவ தெற்குக் காலேயும்," என்று விரி கூறிய உண்மை மொழிகளைத் திடமாக முழங்கக் கூடிய உன்னதநிலையில் வைத்த தீரர்களில் தலைமையாகத் திகழும் ஒளவைப் பிரசாத்தியார், "பேதனம் என்பது மாதர்க்கணிகலம்," என்று கூறியது பெண்கள் குழாத்தினர்க்கு இழிவு என்ற வெண்மொழிகள் பெண்கள் உலகம் என்னும் மருடத்தின்மீது (10-3-47 ல் வெளிவந்த) இளஞாயிறில் காணப்பட்டது. யானதைப் பார்க்கவிடத்து, மனம் பொங்கியது. சந்தோஷத்தின் காரணமாய்ப் பொங்கியது! இல்லை. கோபத்தின் காரணமாய். ஒளவைவர் அழுதவாக்கு இழிவு என்று பித்தர்களும் மிலேச்சர்களும் பித்தவர்களேயன்றி, "கற்றது கைம்மாண எவு கல்லாததுகையு," என்பதையுணர்ந்த ஆய்ந்தோர் சாற்றார் மேலும்

கட்டுகையாளருடைய அற்ப அறிவை உற்று கோக்குங்கால், ஒளவைவர் கொன்றை வேந்தன் அருளிச்செய்தார் என்பதை முட்டனம் அறிந்ததுபோல் அறிந்திருக்கின்றாரேயன்றி, அதன் பொருண்மையும், பயனும் அறியவில்லை. என்பது அகத்தைக் கெட்டுக்கொண்டிருப்போல் விளங்குகின்றது. ஐயமென்ன?

"ஆய்ந்தோர்த்து பாராதான் கருமம் தான் சாத்தனாய் சஞ்ஞலமே காண்"

என்ற ஆய்ந்தோர் வாக்கை ஈண்டு மார்கள் மறந்தல்லவோ பித்தமுகின்றனர். அக்கட்டுமையாளர் கற்றவராயிருந்தும், எங்கள் இளஞாயிறின் நற்பெயரை மாகப் படுத்துகின்றனரே! ஒளவைவர் புலவர்களை வென்று கல்விப் பெருமிகம் கொண்ட காலத்தில் பாலசுப்பிரமணியக் கடவுள் இடைச்சிறுவ வடிவங்கொண்டு, அவரை அடக்கவேண்டுமென்று எண்ணிச்சென்றால், ஒளவைப் பிரசாத்தியார்

குடை ஆற்றலை என்போன்ற சிற்றறிவாளர்களும் அக் கட்டுரைபாளரைப் போன்ற போற்றிவாளர்களும் அளவிட முடியுமோ? ஆகா! இத்தகைய கல்யாணஞ்செய்தையல்லவோ பொருட்படுத்தாமல் குற்றம் சாட்டினர். அம்மம்ம! இவரின் புல்லறிவை, அடிக்கோல் கொண்டளப்பதோ, அல்லது மணக்கோல் கொண்டளப்பதோ, யானறியேன். பூரீஸ்பீர் ஆறுமுக நாவலர்வர்கள் இன்று உயிரோடு இருந்தால், ஓளவை யார் இழிவு செய்தனர் என்று சித்தமுதவாரி? நக்கு வளைந்த வாறெல்லாம் மணக் கூசாமல் கூறுவாரா? வொலிபூர் சோம சந்தரப்புவவர் அவர்களும், உயர்திரு சுவாயி விபுலானந்தரும், மற்றும் சிரோன் மணிகளும் தோற்றி யிருக்காவிட்டால், புல்லறிவாளர்கள் என்னென்னவெல்லாம் கூறுவார்கள். ஓளவைப்பிராட்டி,

“கொன்றை வேந்தன் செல்வன் அடியனைன்றும் வந்தித் தொழுமோம் யாமே”

என்று பாட

இங்கிலீன் நாகரிக காலத்திலே, கொன்றை வேந்தன் குளத்திலே பாய்ந்தான் என்று தடிக்கா கெண்ணை செய்வென்

என்றும்

“அன்னையும் பிராவும் முன்னறிதெய்வம்”

என

அன்னையும் பிராவும் பின்னடிக்கிடஞ்சல்

என்றும் பாடிய சற்குருவாக்கிற்று எதிர்பாக்குக் கூறும் போற்றிருக்கைக் காணுந் காலத்திலே கட்டுரைபாளர் “ஓளவை யார் இழிவுண்டாக்கினார்” என்று கூறுதல் கிபீத மல்ல. ஆனாலும், ஓளவைகைப் குற்றஞ் சாட்ட இவர் அகரிலும் மேம்பட்டவரோ, அல்லது ஆத்திரூடிப் புலவரோ, அல்லது கொன்றை வேந்தன் வித்துவனோ!!

“பேதைமை என்பது மாதர்க்கணிகலம்”

என்பது - அறிவாமை அல்லது கோழைத்தனம் பெண்களுக்கு ஆபரணம் போன்று விளங்கும் என்பதா விளக்கம்? இது விளக்கமா விலக்கமா? இம் முழுமகன் கருத்தைக் கொண்டு கட்டுரை விரையப்பட்டது போலும், அந்தோ! இது என்ன கிபீதம்! பெண்களுக்கு

அறிவு என்னென்னெய போல மறைத்து அவர்கட்கு ஆபரணம் போன்று விளங்கும் என்பதையே “பேதைமை என்பது மாதர்க்கணிகலம்”, என இடக்கூடக்கலாகக் கூறினார். இச்சுருக்கமான உரைபை விரிய உரைக்கலாம், பெண்களுக்கு அச்சம், மடம், காணம் பயிர்ப்பு என்னும் “நன்கு குணங்களத்தி யாவசியமானவை. ஆகவே, மடம் என்னும் குணத்திற்கு, சமணமுனிசன்

“தற்றறித்த கவிஞர் சொல்வார் தஞ்சோர் வஞ்சி

மத்தையர் துவர் பகர்வர்; பனையின்பேல் வற்றிய ஓலை கலகலக்கும், எஞ்ஞான்றும் பச்சோலைச் செல்லை யொலி,”

என்ற காலடியாரில் கூறியபடி அறிவுண்டென்றுகிட்டிப் பெருமிதம் கொண்டு, வற்றிய ஓலை கலகலக்கும், என்றதற்கு ஒப்பாகாமல், “எஞ்ஞான்றும் பச்சோலைக்கெல்லை யொலி”, என்ற படிக்கு; அறிவை பகரங்கப் படுத்தாமலிருக்கின்ற பேதைமையே ஊன்றுகோல் போல் உதவி செய்தும், இத்தகைய பேதைமை யே மாதற்கு அணிகலம்.

கண்பர்கள்,

“பேதைமையென்பது மாதர்க்கணிகலம்”

என்ற ஓளவை யார் இழிவு செய்து கிட்டனாம்! கீபனே! தற்காலத்தில் பெண்குழாத்தினரில், செறித்த மலிந்து பளிச்சென விளங்கும், கோழைத்தனம் கேலிக்கெல்லவா? அவர்களின் இழிவான செய்கை யிருக்கெய்கை யல்லவா? அவர்களின் அரசாரம் அளப்பிலகல்லவா? சண்முகா! இவ்விழிப செயலினைத் தையும் முன்னுணையால் முடிக்கொண்டும் இத்தகைய பெண்கல் உலகத்தை அக்கட்டுரைபாளர் (கரிச்சாட்டியா லுமல்ல) வெண்சட்டியால் முடிக்கொண்டும் ஓளவை யார் இழிவு செய்தனர் என்று கூவத் துணித்து கிட்டனாரே, துருமபைத் துறைக்குறிஞ்சாரே. பெண்கள் உலகத்தில் சிகழும் இழிவிலும் கேடாக ஓளவை யார் இழிவு செய்து கிட்டனார்? இதை எண்ண என் உதரம் குறுக்குகின்றதே பின், மனம் கொதிக்கின்றதே! இது என்ன! கட்டுரைபாளரின் பெருமிதமோ, பேரறிவோ! அறிவுடைய கண்

பாசாள், உண்மையில் இவ்வு செய்தவர் யார்? பகத்தோல் போர்த்த புலிகளின் கெட்ட பல பெண்களே யன்றி தண்டமிழ் பேணிய தகைசால் ஓளவைப்பிராட்டியல்ல என்பது வெள்ளிடைமலை. மறுபுறம் ஆராயின், “பேதைமை என்பது மாதர்க்கணிகலம்” என்பதற்கு முழுமகன் கூறக்கூடிய விளக்கம் என்னுடைய எடுத்துக்காட்டலாம். காட்டினால் பொருந்தும், ஐயமில்லை, தற்காலப் பெண்கள் உலகத்தில், தாளை நடுவே தண்மதியென விளக்கும் ஒருசில பெண்மணிகளைத்தவிர மற்றையோரிற் பலரும் கோழைத்தனமும் அறிவின்றமையும் உருவெடுத்தார் போன்று விளங்குகின்றனர். ஆவபடியால் மூடன் விளக்கம் பெண்களுக்கில் தலைமை வகிக்கின்றது.

மேலும் கோழைத்தனம் என்ன செய்கின்றது? பின்னும் பிதற்றுகின்றது, எப்படி? “தையல் கோக்கேளேல், என்ற ஓளவையர் வாக்கும் பெண்கட்டுப் பொருந்தாதாம், எப்படி யிருப்பினும் மேற்குறிப்பிட்ட அமுதவாக்கு முற்றிலும் போற்றத்தக்கதேயன்றி, இகழத்

தக்கதொன்றன்று என்பதை துணிபுடன் முழங்குவேன், கேசர்களே, அளவுக்கு மிஞ்சினால் அமிர்தமும் கஞ்சு என்ற ணார்த்தபடியால், அதிகம் கூறாமல் ஒரு பாவவத் தெரிவிக்கின்றேன், அதை ஆய்ந்தோர் பார்ப்பதுபோற் பாருங்கள் பின் உண்மை வெளிப்படும்.

“மகளை கைக்கெசி சொந்தேட்டு மன்னர் புதழ் நகர்த்து மரணமானான், செங்கல்வத் தோடு சொல்லி ஸ்ரீராமன் தேட்டவடன் சொன்னான் மாண்பின், தன்னைவன் சொந்தேட்ட ராவனனும் கிளையோ தானும் மாண்டான், கணையர் சொந்தேட்ட தெவ்வாம் கேடுவரும் பேருலகோர் பதப்பந்தமே.”

இவ்வுண்மையை அறியாமல் கட்டுரைவாளர் தவப்பெழுதை அவப்பெழுதாய்க்கிட்டார் எனினும், அவர் அறவு போறிவாக மிளக்க இறைவன் அருள் பாலிப்பாராம்.

[“துண்ணி வுடையேர் தாவொடு பழகினும் பெண்ணறிவென்பது பெரும் பேதைமைத்தே” எனத் திருவள்ளுவரும் கூறுகின்றார்—பத்திராதிபர்]

[இளஞாயிறின் தமிழ் பத்திராதிபராகச் சிறிது காலம் கடமை யாற்றி வந்த திருவாளர் A. சதாசிவம் அவர்கள் கல்லூரியினின்றும் விவாகம் சமயத்தல் பத்திராதிப உறுப்பினர் (Editorial Board) உடனடிய பிரியாவிடைத் தினத்தில் செல்ல Hathon A. Cader சேத்துதிய சொற்பொழிவு] — பத்திராதிபர்]

இன்று என்னைப் பேசுகிறது கேட்டுக் கொண்ட உபபத்திராதிபர் திருவாளர் செல்வரத்தினம் அவர்களுக்கும், இங்கு குழுயியிருக்கும் ஏனைய சபையோருக்கும் எனது மனமார்த்த வந்தனம்.

இன்று எங்கள் திருவாளர் சதாசிவத் திற்குப் பிரியாவிடை உறும் வண்ணம் இங்கு கூடியுள்ளோ மென்பதை யாவரும் அறிவிர். கடந்த ஒரு வருஷமாக எங்களின் இளஞாயிறு என்னும் மாதவெளியீட்டின் தமிழ் பகுதிக்குப் பத்திராதிபராய்க் கடமையாற்றிய திருவாளர் சதாசிவம் தமது மேற்படிப்பிற்காக எங்கள் கல்லூரியை விட்டுப் பிரிவடைந்தார் அவருக்குப் பிரியாவிடை கூறக் கூடப்பெற்றுள்ள இந்தக் கூட்டத்தில் நானும் சிறிதளவு பேச முன்வந்ததேனாம்.

“எல்லிச்சழகு கடைய மொழிதல்”

என்றடி திருவாளர் சதாசிவம் அவர்கள் இளஞாயிறில் பத்திராதிபராய்க் கடமையாற்றிய நாட்களில் அவ்வெளியீடு ஓர் சிறந்த ஆசனத்தில் காணப்பட்டது. குறிப்பாக, இளஞாயிறு களில் எழுதவேரர்களின் கோக்கத்தை அதன் ஆசிரியர் என்ற முறையில் அக்கட்டுரைகளின் அடியில் தமது நிறைமயின்மூலம் ஓர் குறிப்பும் எழுதிவிடுவார். இது சிறந்த பத்திராதிபராய்க்கால் கையாணப்படும் ஓர் செய்கையாகும். இதனால் எளித்பொருளுக்கு மட்டுமல்ல, எழுதினோர்க்கும் உடர்த்த பயனை அளிக்கும்.

செப்போலியன் தங்கமிறந்த வீரனும்கூடும் “காலாயிரம் சுட்டகளைவிட காண்கு எழுத்தாளருக்கே அகாவது பத்திரிகையாசிரியருக்கே கான் டயப்படுகிறேன்” என்று கூறியிருக்கிறான். ஆதலின், கம்மை விட்டுப் பிரியும் திருவாளர் சதாசிவம் வருங்காலத்தில் ஓர்

சிந்த ஆசிரியராகவோ, எழுத்தாளராகவோ வருதல் உடனென்பது அவரின் ஆசிரியரேவை விலிருந்து எடுத்துக்காட்டமுடியும்.

“சந்தச் சட்டம் கற்பனை கற்றபின்
கீழ் அதற்குத் தம்”

என்ற சுந்தர சுவாமி பத்திராசிரி சதாசிவம் மட்டுமல்ல, தங்களின் இல்லங்களைவிட்டு, கல்விக்காகவேண்டி இந்தக் கல்லூரியில் படிக்க வந்தவன் என்போன்ற மாணவ, மாணவி களும் பின்பற்றி சிந்தவேண்டும். என்ன நூல், சாதாரணமாக காம் விட்டாலோ அல்லது வெளியிலோ ஓர் குற்றத்தைச் செய்து விட்டோமோவானால் கமக்குப் பத்திரமோர் எழுது கல்வியைத்தான் கட்டிக்காட்டுவோர்கள். எப்படி வெளியில் “படித்த முட்டான்” என்று பட்டம் குட்டுவார்கள். ஆகவே நாம் மற்ற கல்வி வரம்புக்குள் கமது கட்டத்தை இருத்தல் வேண்டும்.

காரகிக வாழ்க்கையை விருப்பம் இக்கால கமது மக்கள் தங்கள் தேசமதரப் பாணை யாகிய தமிழை மறப்பதை ஓர் பெருமையாகக் கொள்கின்றார்கள். சினைஞ்சிற குழந்தைகளைப் பெற்றோர் ஆகிய பாடசாலைகளுக்கு அனுப்புவது இங்கேக்கத்தடனையாகும். ஆனால், இதற்குக் கீழையும் தீமையும், வெட்கமும் சொல்லமுடியாதது. அழகிய தமிழ்ப் பெயர்களைக் குட்டிக்கொண்டு தமிழ் தெரிவாதே போன்ற தமிழ்காட்டு மக்களே தந்தையில் வரம்பு சொகவென்றால் அது அழகிய காரகிகமாகுமா?

மாழப்பாணக் கல்லூரியில் தமிழ்ப்பாணைக்குத் தனிமதிப்புண்டு என்பதற்கு எங்களின் இளஞாயிறே ஒரு சான்றாகு. இன்று எங்கள் வீட்டிலிருந்தும் திருவான் சதாசிவம் அவர்களின் அரிய சேவையுடன் உதாரணமாகும். மேலும், தமிழுக்குச் சேவை செய்யக்கூடிய ஓர் அரிய கண்பனை இதுவென எங்கள் இளஞாயிறு; ஓர் உத்தம மாணவனைப் பிரித்ததை எங்கள் கல்லூரி; ஓர் சிந்தச் சோதர மாணவனைப் பிரிய மாணவல்லாமல் பிரிய விடை சொடுக்கிறோம் இங்கு கூடியுள்ள மாணவர்களுக்கு. “கல்வியினூடகிலை சிந்தயிராகுந்தனை” என்ற திருவள்ளுவர் வாக்கியம்தான். தமது உயர்க்குத் துணையாகிய உயர்ந்த கல்வியைச் சந்த செல்லும் திருவான் சதாசிவத்திற்கு நாம் கல்வாழ்த்தச் சொல்லுவோமாக.

கமது இளஞாயிறின் துறியிடித்திருந் ததற்குத் தமிழ், ஆங்கில பத்திராசிரிகளாக வரும் மாணவர்கள் சொற்பாணையில் மேல் படிப்புக்குச் செல்வதால், தமது பதவிகளை கீழ்க்க விளையிற்றது. சமீபகாலத்தில் எங்கள் கல்லூரியை விட்டுச்சென்ற எனது சகோதர

வியாகிய செல்வி கமலம் தம்புவையும் இங்கு குறிப்பிடாதிருக்க முடியாது. செல்வி தம்பு அவர்கள் தமிழ் அபிமானமும், ஆசிரியர் திறமையும் பூண்டவர். அதேபிரகார திருவான் சதாசிவமும் இருப்பதால் அவர் தமது கோக் கத்தில் சித்திபடைத்த எங்கள் கல்லூரிக்குக் கோத்தி கொண்டு வருவாரென்று கப்புநினைத்.

“மேல்சாட்டுக் கல்வியென்றும் கோயிலில் கீழ்சாட்டுக் கல்வியென்றும் விவகளை ஏற்றவேண்டும்” என்ற சுவாமிசெந்த “பருதம் கவிஞர் முறாக் இப்பால்”. அசாவது, மேல்சாட்டுக் கல்வியுடன் கீழ்சாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களையும் மாற்றுவதல்லாகாது. காம் கல்லூரியளில் உயர்க்கக் கல்வி அறிவைப்பெறு வதற்காகமட்டுத் தற்பினதன்ற கோக்கியவது காதேச பழக்க வழக்கங்களினர், உயர்க்க ஒழுக்கங் கிலும் பழகுவதையும் அசை படி காம் கட்டிவிடுவதையும் ஓர் கையாகக் கோக் குக்கல் வேண்டும். கல்வாதே காம் கட்டி வருகோமானால் ஒளிக் கல்வியை வைப்போலும், பெறுதொடுத்த தல் ஆபரணம்போலும் மேன்மைபுண்டயோராவும், பிறர் பாவையில் மதிப்புண்டயோராவும் கணப்படுவோம். “கொல் கைபோலச் செமல்” என்று குறள்கிரியர், எழுதவதா. செல்வதாதம் யார்க்கும் ளரிது. ஆனால், செய்த காட்டுகென்றால் மண்ணைத் கோளில் கம்பித்தகோன்ற பார்த்தான். கல்வியறிவைப்பெறும் கால்களில்நான் மாணவர்களைப் பாணன் அகேச. கட்டிட்கருக்குன்னா கிறோம். உண்பது உறக்குவது இவைகளுக் செல்லம் ஒரு பெரும் சோதனை இந்தக் கல்வித்தருக காலம்.

இக்காலங்களின் மாணவர்களைய காம் கல் பாடசாலைகளில் தருவிக்கும் வுழ்க்கை முறைய சிப்பிதான் இருக்குத் முகைப்போலத்தான் ஆனால், இதறவனருளும், எங்கள் முயற்சியுட வெற்றி பெற்று எங்கள் பரிட்சைகளிலும் சித்தி பெற்றவிட்டோமோனால் பின் எங்கள் கிலைமை வேறு. கிலர், மேலாட்ட பிரகல்விகளை கிலிவர்கள். கிலர் மத ஊழியர் களாகிலிவர்கள். இன்னும் கிலரோ படித்தும் கெட்ட கட்டத்தில சோத்து கிலிவர்கள். ஆனால் நான் முன்சொல்லிய உயர்க்க கிலைமையைப்பெறுவது நானுக்குக் வாழ்க்கையில் உண் மதிப்பைப்பெறுத்ததே. கமது மாழ்க்கைக்கு அசதிகாரர், கல்வியும், அக்கல்வியைச் சமதததரும் ஆசிரியர்களின் திறமையையும் பொறுத்திருக்கிறது. வந்தக்காட்சிய பாணம், கட்ட கக்கும் சுவாரை வெண்ணையாய இருக்கிறதோ ஆகவாதே உயர்க்க முறையில பரிதர வைக்கப்பட்ட மாணவர் எசகாலரும் உயர்வுண்டயோராகக் கணப்படுவர்,

அவர்களின் புதும் குன்றது; திறமை அழியாது; தேசமக்களுக்கு அவர்கள் தில்லமாயக் காணப்படுவர். இன்னாலேதான் கல்விக்கு உலகம் மதிப்பையளிச்சிற்று. கற்றோர்க்குச் சிறப்பைப் கொடுத்திற்று. கற்றவன் சலைப் பகுரையனானான். ஆதலினாலே 'கற்றோர்க்குச் சென்ற விடமெல்லாம் சிறப்பு' என்ற வெண்பாவுடைய சமீபாட்டில் வழங்குகின்றது.

நாம் வெறும் புத்தகப் பூச்சியாயில்லாமல் பாரகேக்கல், "ஒய்யாயம்" கூறிப்படி "எம்மனின் பிறர்க்குச் சேவைசெய்வதை வரும்பு வானோ அவனே உண்மை மனிதனாவான்" என்றபடி பிற சேவைக்கு எம்மைப் பழக்குவதில் முயற்சிப்போமாக. நாம் வளரும்பயிர்கள், கல்வியென்றும் உரப்பெண்டு அறிவென்றும் தண்ணீரினால் ஆகிரியர்மூலம் பயிற்றி வைக்கப்பட்டதாம் தேசச்சேவை, சமூக சேவைக்கு சமது கல்வியின் முடிவுதான் படியாகும்.

நம் மத்தியில் கல்வியின்றிவந்த நம் பத்திராதிபரும், தம்மீ நாட்டுமைக்கனுமாயிரு. சதாசிவம், நமது தாட்டுமொழியாகிய தமிழின் மிகுந்த பாண்டித்தியம் பெற்றவனது மனறி அம்மொழியின் முன்னேற்றத்திற்காகவும் உழைத்தவனார்.

எனினும், தம் கலைவளர்ச்சியின் பொருட்டு கம்மைப்பிரித்து செல்லின்ற திரு. சதாசிவம் இனி சமது மத்தியில் இருக்கமாட்டாரெனினும் அவர் கலாசாலையிலும் அதன் தமிழ்வுளர்ச்சியிலும் முக்கியமாக சமது இளஞாயிற்றின் முன்னேற்றத்திலும் இதுவரையும் எடுத்தல்வந்த சிரத்தை வரும்காலத்திலும் குன்றாதிருக்கு மென்பதற் கையமில்லை.

முடிவாக திரு. சதாசிவம் தாம் எங்கும் முயற்சி எல்லாவற்றிலும் இறைவனருளால் சித்தியும், அனுபவமும் பெறுவண்ணம் ஆகிய நிறைந்த சிறப்பைய இத்தடன் முடித்துக்கொள்கிறேன்.

‘எமது வேண்டுகோள்’

By சி. செ.

- 1 'உப்பன்' காலமும் கெதியில் முடியவேண்டும் — எம்
கட்டாளிகள் வயிரா உண்ண வேண்டும்
விடுதிகளில் விளையாட்டுக் குறைவதற்கு—
அவர்கள்
'வாடன்'கன் ஊக்கமாய திரியவேண்டும்.
- 2 மாணவர்கள் 'சிரட' புதைத்தல் ஒழிக்க
வேண்டும்—கெதியில்
மாணவிகள் அக்காரம் அகல வேண்டும்
புதுமையாகக் 'கவுன்சிலர்'கன் தோன்றி—
அவர்கள்
புனிதமாக எமர்க்குச் சேவை செய்ய வேண்
டும்.
- 3 ஆதாமசமும் விரைவாகப் பிறக்க வேண்
டும் — அதன்பின்
'அனிவேசரி' கொண்டாட்டமும் நடக்க
வேண்டும்,
மாணவ மாணவிகள் ஒன்றாகத் திரித்த—
அன்றுதம்
மனமுயர்ந்த அன்பைப் பெருக்கவேண்டும்
- 4 கல்லூரியும் சர்வகலா சாலையாக வேண்டும்—
அங்கு
கலைகள் பல சிறந்தோகி வளரவேண்டும்
போசினியர் எம்மாட்டு வரவேண்டும்—எப்
பொழுதும்
பேரின்பம் எமக்கவர் கொடுக்கவேண்டும்.
- 5 'பெண்ணுலகம்' எங்காளும் செழிக்கவேண்
டும்—எம்
பெண்மணிகள் மேடைகளில் ஏறவேண்டும்
சம உரிமை கோரி நிற்கும் இவர்களுக்கு—
மனத்தில்
சரியான அடிவுண்மை உதிக்கவேண்டும்.
- 6 பாரத நாடு தன் விடுதலை அடைந்திட—
அங்கு
'பாசிஸ்தான்' விரும்பும் 'ஜின்னா' அடங்க
வேண்டும்
பாராளுமன்றமும் விரைவில் தோன்றி—
இலங்கை
பாருக்கு கல்லுயர் வொன்றளிக்க வேண்டும்.
- 7 இன்பமான கட்டுரைகள் நாம் வரைத்து—
எங்கள்
இளஞாயிற்றிக் கொழு 'கியாதி' எழுப்ப
வேண்டும்
பொதுவாக எமக்குரிய இப்பொறுப்பை—
நாம்
பெருமையாக எங்காளும் காக்கவேண்டும்.—
- 8 'கவிபாடிப் பெருமை செய்யக் கம்பனிலில்'
ஆகையால்
கவிபுணிய எல்லோரும் முயல வேண்டும்.
எமது வேண்டுகோளை யாவரும் நோக்க
வேண்டும்—என்றும்
எமக்கொரு தனி உற்சாக மளித்தவேண்டும்.

இவர் யார்?

சோமு.

அது யார்? ஓர் பெண் உருவம் வெந் தொலைவில் இருக்கிறதே. என்ன கண்காண தோற்றம். எல்ல சிவந்த மேனி. வெண்ணிறப் பட்டிச்சேலை. கழுத்தில் உருத்திராட்ச மாலை. உடம்பெல்லாம் பட்டி பட்டையாக வெண்ணிறப் பூச்சு. எல்ல வெள்ளிப்பூண் போட்ட உயன்டரோல் ஒன்றைப் பிடித்துக்கொண்டு குடுகுடு என்று நடந்து வருகிறதே ஓர் பெண் மணி. அட்டை, அது வேறு யாரும் இல்லை. நம் சாக்ஷாத் “பொன்னுப் பாட்டியே”தான். வயது 75 ஆகியுட்கூட இந்த ஊர் சுற்றும் வேலைகள் எப்பிபவர் வேறு யாராக இருக்க முடியும்.

பொன்னுப் பாட்டியான் சரஸ்வதியில் எல்லோரிலும் வயதில் முதிர்ந்தவர். அதுவுமல்லாமல் நம் “கணக்கர்” முருகேசபிரியின் தாயாராகவும் இருக்கும்பொழுது எவ்வளவு பிரபலம் உடையவர் என்று கான் சொல்லவும் வேண்டியது? நம் ஊரவர்கள் எல்லாரும் அவரிடத்தில் விசேஷ மரியாதை காட்டுகிறார்கள். கணவன் பல ஆண்டுகட்குமுன் இறந்து விட்டபோதிலும் குறைந்தது இன்னும் இரு பத்தைந்து ஆண்டு இருக்கத்தக்க உடல் எல்லம் பெற்றவராய் விளக்கிறார்கள். கண்பார்வை மங்கியிருந்தாலும் எல்ல கூர்மையான காதலையுடையவர். (என்ன உளிப் போட்டித் தீட்டி அவ்வளவு கூர்மையா என்று கேட்காதீர்கள்? கண்ணுக்கு போட்டும் சந்தியுடையவர் என்னும் கருத்தில் சொல்கிறேன்.)

சிறுபிள்ளைகள் தொட்டக்கம் பெரியவர்கள் வரை எல்லோரையும் அவருக்கு நன்கு தெரியும். அதிலும் சிறு பிள்ளைகளிடம் அவாதி யான ஆசையுடையவர். ஆனால் அவர்களோ சிறுபிழைந்தான் தக்கன குறம்புத்தனங்களாக காட்டுவர். கண்பார்வை மங்கிய “பாட்டி”க்கு ஆட்சி யார் யார் என்று அறிவது கஷ்ட மல்லவா. அவரவர் “குரல்”களிலிருந்து ஆட்சி களை “மட்டுப்பிடித்தது”கொள்வார். சிறுவர்களோ சிறுவி கேட்டுப்பொழுது பதில் சொல்வ தில்லை. என்ன செய்வான் சிறுவி? முகத்தோடு முகம் முட்டும்படி அவர் அவர்களை உற்று நோக்கும்பொழுதும் அக்குதும்பர்கள் அசையாமல் இருப்பதையும் பாரக் மிக விளையாட்டாக இருக்கும்.

சுற்றுச் சிராம்களிலுள்ள கோவில் சிறு விளாக் காலங்களில் “பொன்னு பாட்டி”யைத் தவறாமல் காணலாம். வேடிக்கை பார்ப்பதற் றாக அவர் செல்வதில்லை. சுவாமி தரிசனம் முடிந்ததும் வீடு வந்து சேருவர். எல்ல எட

வன் பந்தியும் ஆசார முறைமையும் உடையவர். அதிகமாக வெள்ளித்திழைகளில், “கணக் கரி”க் காரை மாட்டு வண்டியை எல்லார்க்க் கச்சாமி கோவிலிற் காணலாம்.

இவ்வளவு வயதாகியும் சிறுபராயத்தினரைப் போன்று எல்ல சுறுசுறுப்பு உள்வவர். காலையில் சூரிய உதயத்தினமும் எழும்பிக் காலக் கடன்னை முடித்து, முகம் அலம்பி, சிறுபரியாற்றி வெற்றிலை பாக்குப் போட்டுக் கொள்வார். சாப்பி தேனீர் முகவிய பானக் கன் அருத்தும் வழக்கம் அவரிடம் ஒருகாலும் இல்லை. சிறுவி உயிரோடு இருக்கும்வரை வீட்டிலுட்கூட அப்பாணங்களின் பாலிப்பு இருக்காது. (வீட்டிலுத்தான் இத்தச் சட்டம்? வெளியிடக் களில் போன் பேசுக்கன் இவற்றைப் பாலிப் பதைச் சிறுவி என்ன செய்ய முடியும்.) பின் னர் அக்கம் பக்கத்திலுள்ள வீடுகளுக்குச் சென்று அவர்களுடன் சிறிதகேரம் பேசிக் கொண்டு திரும்பிக் காலப் போஜனம் உண்ண வருவர். இதற்கிடையில் கேரம் 12 மணிப்பாடு விரிம் அடுத்த சாப்பாடு இரவு 10 மணிக்கு மேல்தான். மிகுதி ரோமெல்லாம் அயல்கீட்டுப் பெண்களோடு பேசுவதில் சழிந்துவிடும். பேசுவது என்ன? சாதாரணமாகப் பெண்கள் அன்றாடம் உட்கார் சமைப்ப சாப்பாட்டுக் குறை சிறைகள், செலவை இரப்புகிட்டிக் கன், கைகட்டிகள் யார் யாரிடம் எவ்வளவு உண்டு என்று ஒரு திட்டம்போடுகல், இன்னும் இதுபோன்ற பல ஊர் வம்புகளாகத் தான் இருக்கும்.

செல்வயல்களில் அதுவடை காலங்களில் “பாட்டி”க்குப் பிறகிடம் பேசிக்கொண்டிருக்க அதிசேரம் வராத. எத்தனையோ வேலைக் காரர்களிருத்தும் சிறுவி தானும் காளியில் ஏதாவதும் தீர் வேலை செய்து கொண்டு தான் இருப்பா. எசுமாளி வேலை செய்யும் பொழுது வேலைத்தாரர்கள் எவ்வளவு ஜாக்கிரதையாக வேலை செய்வார்கள்.

இவ்வளவு கற்குண்களிருத்தும் “பாட்டி” யிடம் பிறரைக் குறைகாணும் கொட்ட குணம் இருந்த வந்தது. அந்நாள் எல்லாரும் அவருக்கு “இசைவாக” உட்கூது கொள்வோம். ஆனாலும் பெண்கள் ஒருவருக்குமே இவ்வளவு ஒரு தனிமதிப்பு இவருக்கு உண்டு. “பெரி யோர்களைச் சீசயிக்கப்படும்” கலியாணங்கள் உண்டல்லவா அத்தப் “பெரிபோன்” களில் பாட்டியும் ஒருவர். இத்த, விசேஷ, செனாவம் வேறு ஒரு பெண்ணுக்குமே கிடையாது. மற்றவர் முடியே செய்தபின் பாட்டி அனுமதி

கேட்டு அவர் ஆழிவதம் பெற்ற பின்னரே கலியாண ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு, அவர் மறத்த கலியாணங்கள் ஒன்றுமே கிடையாது. ஆனால் கிழவியைப் “கலத்த ஆலோசிக்கா விட்டால்” ஏதேனும் ஒரு பிழை சபையில் எடுத்துக்காட்டி விடுவார்.

பாட்டிக்கு கமீன் சுரங்கனுக்கு “குடினீர்” போட்டுக் கொடுக்க கல்ல சமைய முயல்கைகளும், கல்ல கொடுக்குப் போடப் பச்சிலை “பத்து” மருத்து செய்யவுந் தெரியும். எங்கே யாருக்குச் சுமய்க்கலை என்று தெரிந்தவுடன் அங்கு பாட்டியைக் காணலாம். எல்லா விவாதகட்கும் அதே “குடினீரும்” எல்லா காயங்கட்கும் அதே பச்சிலை மருத்தும்தான். அந்தமேர் கொண்டுவா, இந்த இலத்தரளிர் கொண்டுவா என்று எல்லாயுதறையும் வேண்டுகானே “குடினீர்” போட்டு கொடுத்ததான் வேறுவேறுபார்ப்பார். மறக்கவும் முடியாது. மறத்தால் கிழவர்க்கு மூக்கிலே வந்துவிடும்

கோபம். ஆக்கில சிஞ்சையும் செய்வீக்க விடமாட்டார். “அடேதம்பி” வயதாக்கு மூத்தாப்போலே காண் சொல்லுகிறதைக் கேள். டாக்குத் தர்மாரிட்டைக் கொண்டபோய்க் காணாக் கொட்டாதையுமோ, அவர்கள் காணக் வேண்டுகொண்டு ஏதன் தண்ணிலைக் கணரசு சருவினா. காண் உப்பிடிவத்தினை வருத்தங்களை அனுபோகத்திலை கண்டிருக்கிறேன்”, என்று சொல்லுவார்.

“வருத்தக்காரர்கள்” கூட கிழவியின் கண்மதிப்பைப் பெறுவதற்காக எந்த கசப்பான ‘குடினீர்’யும் போட்டுக் கொடுத்தால் குடித்து விடுவார்களென்றால் அவருக்கு கம்மிடையிலிருக்கும் மதிப்பை நீக்கவே யோசித்துப் பாருங்காணன். இதோ பாட்டியும் கிட்ட வந்துவிட்டார். கல்லாக ஆளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டுமாயின் நீக்கவே அவருடன் சம்பாஷித்துப் பாருங்கள்.

சொந்தம்

By

எ. வேலாயுதம் II. S. C. Science.

(“உழவுக்கும் சொழிலுக்கும் வந்தனை செய்வோம்” என்ற பெட்டி.)

- 1 பூவுக்கும் பூவைக்கும் சொந்தமாமோ - அந்த ஓவுக்கும் சண்டக்கும் சொந்தமாமோ, கண்ணிக்கும் கண்ணுக்கும் சொந்தமாமோ - எங்கள் வின்மதிக்கும் பிருவிக்கும் சொந்தமாமோ.
- 2 கூந்தலுக்குக் கொடியிலே பூக்கள் வேணும் - கரும் காந்தக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சாமே. மணியல்லால் கண் ஒரு கண் அல்லவே - எங்கள் மதியல்லால் ஒணவைப் பாட்டி எக்கோயோ!!
- 3 குருவிக்கும் கூட்டுக்கும் சொந்தமாமோ - தன் அருவிக்கும் காட்டுக்கும் சொந்தமாமோ. வயலுக்கும் வாயிக்கும் சொந்தம் உண்டு - கோடும் புயலுக்கும் மாரிக்கும் சொந்தம் உண்டு.
- 4 மழலுக்கும் குழலிக்கும் சொந்தமாமோ - நெற் குட்டைக்கும் பயிருக்கும் சொந்தமாமோ. கடலுக்கும் உப்புக்கும் சொந்தமாமோ - செருமும் மடலுக்கும் வாழலுக்கும் சொந்தமாமோ.

- 5 ஆனைக்கும் சேனைக்கும் சொந்தமாமோ - செம் பாணைக்கும் சோறுக்கும் சொந்தமாமோ, காணிக்கும் உழவருக்கும் சொந்தமாமோ - ஒரு செட்டிக்கும் வட்டிக்கும் சொந்தமாமோ.
- 6 அண்ணன் என்றும் தம்பி என்றும் சொல்லுவாரே - அவர் கண்ணன் என்றும் குசேனன் என்றும் சொல்லுவாரே. தம்பியென்றும் அண்ணனென்றும் இருப்பாரே - ஆனால் கூடித்திரிபவர்கள் தோழர்களே.
- 7 மேற்படி கவிஞனால் தெரியக் கண்டோம் - காம் முறைப்படி இயற்கையின் சொந்தம் கண்டோம். சொந்தமென்னும் ஒன்று இருக்குமானால் - மல பந்தமென்னும் மூன்றை காம் நீக்குவோம்.
- 8 பந்தத்தின் பந்தமென்கு இல்லை என்போமே - காம் சொந்தத்தின் இராமியம் ஆக்த பார்ப்போமே. அன்பின் உறைவிடம் சொந்தமாமும் - ஆக உயிரின் உறைவிடமும் சொந்தமாமும்.

9 அன்புக்கு உறைவீடம் சொந்தமானும் -
பெரும்

அன்புக்கு இரையாவோர் பலரானும்
தன்புறநிறுப்பவர்க்கு வழி காட்டுவோமே -
காம்
இன்புறநிறுப்பவர்க்கும் வழி காட்டுவோமே.

10 கீருக்கும் குமிழிக்கும் தொடர்பு உண்டோ -

ஒரு
கருக்கும் பேணுக்கும் தொடர்பு உண்டோ?
மானய்க்குள் உடலாகக் கருதாதொழுவீர்! -
பக்கான்
பாறைக்குள் கடலாகக் கருதாதொழுவீர்!!

11 அன்பெனும் மனப்பான்மை குன்றி விடா
தீர்! - எல்லாம்

ஒற்றெனும் மனப்பான்மை பொன்றி விடா
தீர்!!
புனிதனுக்குச் சேவையே திலகம் என்
போம் - ஒரு
மனிதனுக்குச் சேவையே சொத்தம் என்
போம்.

12 கல்லெல்லாம் மானிதக்க கல்லாமோ -

சொத்த
வில்லெல்லாம் விசயன்னை வில்லாமோ.

உலகம் கம் சொத்தம் எனல் எண்ணுவோமே -
ஆனால்
உயர்ந்தவர்தாம் சொத்தம் எனல் கனவோமே

[ஒரு பொருளைத் தமது உரிமையாய், அதர்
வது சொத்தமாய் வைத்திருக்க என்றும் எண்
ணுதல் இவன்பு. ஒருவரின் இன்பத்தைக்
காட்டிலும் பலரின் இன்பம் ஒருபொருளினால்
உண்டாதல் மெச்சத்தக்கதே. பலரின் இன்
பத்தைக் கொரிக்கல்லவது அன்பு என்பது
அகங்கை செல்லிக்கனியாகலானும், "அன்பின்
வழியதாய் கிலையு. திலகம்."

என்புதோல் போர்த்த உடம்பு, எனத்
'திருக்குறள்' என்னும் நூலினுள்ளபடி அன்
பின் வழியது உயிர் கிணையன் அறியக்கிடத்
தானானும், அன்பு சேவையுமையே வளர்க்கும்
அளிச்சப்படுதல் இயல்பாகையானும் அன்பி
னுறைவீடமும், உயிரினுறைவீடமும் சொத்த
மென்றார், மனிதனுக்குச் சேவையே பிரதா
னம் என்னும் பொருள்பட 'மனிதனுக்குச்
சேவையே சொத்தம் என்போம்' என்றும்
கூறப்பட்டது. இத்தால் உணரக்கிடப்பது
யாதெனில், மனிதன் சேவைமூலம் அன்பை
வளர்த்துச் சொத்தம் பெருக்கிப் பெருமின்பம்
பெறலாம் என்பதாகும்.]

ஆதர்மாக்கள் சாந்தியடையட்டும்

1. அன்றன்பீற்றார்

3. மகேந்திரன் கனகத்துங்கம்

2. S. சிவகணேசன்

4. இரத்தினேஸ்வரி நாகமுத்து

English Editorial Board

Tamil Editorial Board

Editor :

A. Deva Rajah

Associate Editor :

D. S. Sanders

Literary Section :

Miss S. Kulanayagam

B. Thevarajah

Co-eds. Section :-

Miss C. Kanapathipillai

Miss P. Thirunavukarasu

Sports Section :-

A. M. Brodie

Junior Section :-

S. Chandrarajah

S. Sivapragasam

Faculty Adviser:-

E. C. A. Navaratnaraja, B. A. (Hons.) Lond.

Editor :

S. Selvaratnam

Associate Editor :

S. Somasundaram

Literary Section :-

S. Anpurajah

K. Vaithianathan

Miss Hathoon A. Cader

Co-eds. Section :-

Miss M. Kanagambigai

Miss K. Maheswary

Verse Section :-

E. Vellautham

P. Selvarajah

Junior Section :-

S. Shanmugavadivale

V. Sangarapillai

Faculty Adviser:-

Mr. P. Navaratnam M. A.